

Třetí
Stříbrná
kniha snů

Kerstin Gierová

COO
BOO

Třetí stříbrná kniha snů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Kerstin Gierová

Třetí stříbrná kniha snů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

COO
BOO

Kerstin Gierová

Třetí stříbrná kniha snů

COO
BOO

Přeložila Tereza Pecáková

© 2015 S. Fischer Verlag, Frankfurter am Main.
All rights reserved

Translation © Tereza Pecáková, 2017

ISBN tištěné verze 978-80-7544-307-6
ISBN e-knihy 978-80-7544-334-2 (1. zveřejnění, 2017)

Pro všechny snílky tam venku

*„Vše, co tu zříme, neb zřít jen
se domníváme, jest v snu sen?“*

EDGAR ALLAN POE

„Pojďme si promluvit o tom vašem démonovi. Slyšela jste tento týden jeho hlas?“ Opřel se, založil si ruce na břicho a vyčkávavě na ni hleděl. Oplácela mu pohled těma nezvykle tyrkysově modrýma očima, které ho hned od začátku fascinovaly. Jako ostatně všechno na ní. Anabel Scottová byla bez pochyby nejatraktivnější pacientkou, kterou kdy léčil, ale to nebylo to, co ho tak upoutalo. To spíš skutečnost, že jí ani po spoustě hodin terapie pořád nedokázal prokouknout. Pořád znova ho překvapovala a dokázala, že se před ní celý odkopal, což nenáviděl. Pokaždé ho naštválo, když se jí podařilo vzbudit v něm pocit, že je horší než ona. Byl přeci promovaný odborný lékař a jí bylo teprve šestnáct let a byla značně narušená.

Ale dneska to šlo vcelku dobře. Dneska to měl pod kontrolou.

„Není to můj démon,“ odpověděla a sklopila oči. Řasy měla tak dlouhé, že házely stín na její tváře. „A ne, nic jsem neslyšela ani necítila.“

„No, to bychom tedy měli – jestli dobře počítám – šestnáct týdnů, co jste démona ani neslyšela, ani neviděla, ani necítila, je to tak?“ Mluvil schválně trochu povýšeně, věděl, že ji tím provokuje.

„Ano,“ souhlasila.

Nesmělý tón jejího hlasu se mu zamlouval. Dovolil si drobný úsměv. „Čím to podle vás může být, že ty halucinace zmizely?“

„Možná...“ Kousla se do spodního rtu.

„Ano? Mluvte hlasitěji.“

Vzdychla a odhrnula si jednu z lesklých zlatých loken z čela. „Možná to bude těmi prášky,“ připustila.

„Velmi dobře.“ Předklonil se, aby si udělal poznámku, *a.K, ds., V., hr zpus.*, zkratky, které si právě vymyslel. Protože věděl, že mu kouká pod ruku a teď dumá, co to propána jen může znamenat. Musel se přemáhat, aby potlačil triumfální úšklebek. Ano, bez pochyby v něm probudila sadistickou stránku, a ano, už dávno se přestal chovat profesionálně. Ale bylo mu to jedno. Anabel nebyla pacientka jako ostatní. Bylo pro něj důležité, že konečně uznala jeho kompetence. Koneckonců byl doktor Tom Tarrissen a jednou z něj bude primář téhle psychiatrie. Instituce, v níž ona nejspíš stráví zbytek svého života. „Prášky jsou při léčbě polymorfni psychotické poruchy, jakou máte vy, nevy-

hnutelné,“ pokračoval, znovu se opřel a pásl se na výrazu její tváře. „Ovšem po terapeutické stránce jsme se dostali ještě dál. Odhalili jsme vaše trauma z dětství a analyzovali příčiny vašich klamných vzpomínek.“ To bylo vskutku přehnané. Od otce toho děvčete se dozvěděl, že první tři roky svého života strávila v nějaké pochybné sektě, kde se prováděly rituály černé magie, ale Anabel sama si nic nepamatovala. Ani jeho pokusy proniknout do její paměti pomocí hypnózy – metody, kterou provedl bez povolení – nebyly úspěšné. Ve skutečnosti byli v zásadě na začátku terapie. Nebyl si ani jistý, zda důvody pro Anabelinu psychotickou poruchu skutečně leží v dětství. Pokud šlo o ni, nebyl si jistý ničím. Ale to bylo fuk – hlavně že v něm viděla zkušeného lékaře, co dovede nahlédnout do jejího nitra a jemuž vděčí za všechny svoje poznatky. „Konečně jste připravená akceptovat, že ten démon existoval jen ve vaší fantazii.“

„Neříkejte mu pořád tak.“ Odstrčila židli a vstala.

„Anabel!“ okřikl ji zprudka. Zrovna to šlo tak dobře. „Naše sezení ještě není u konce.“

„Ale ano, je, doktůrku,“ opáčila. „Můj budík za chvíli zazvoní. Mám schůzku se studijní poradkyní a v žádném případě nemůžu zaspát. Budete se mi smát, ale zvažuju, že zkusím medicínu, abych se později mohla specializovat na soudní psychiatrii.“

„Nemluvte nesmysly, Anabel!“ Přepadl ho prapodivný pocit. Něco tu nehrálo. S ní. S ním. S touhle místností. A proč najednou ve vzduchu visela vůně konvalinkového

parfému jeho matky? Roztržitě sáhl po tužce. Studijní poradkyně – taková hloupost. Nacházeli se v uzavřeném oddělení kliniky a Anabel bez jeho svolení nikam nesměla, ani do parku. „Okamžitě se zase posaďte. Znáte pravidla. To já ukončuju naše sezení, nikdo jiný.“

Anabel se soucitně zasmála. „Vy chudáčku. Vy pořád ještě nevíte, že vaše pravidla tady nejsou nic víc než – jak že tomu říkáte? – klamně vzpomínky?“

Ucítil, jak mu vynechal dech. Něco tu bylo, myšlenka, vzpomínka, docela hluboko schovaná, informace, o které věděl a kterou musel nutně vyhrabat na povrch. Protože byla důležitá. Životně důležitá. Ale zkrátka se mu nedařilo k ní proniknout.

„Nekoukejte tak překvapeně.“ Anabel už byla u dveří a tiše se chichotala. „Opravdu musím jít, ale příští týden vás zase přijdu navštívit. Slibuju. Do té doby ať se vám prostě zdá něco pěkného.“

Než stihl odpovědět, zavřela za sebou dveře a on slyšel, jak se její kroky vzdalují chodbou. Ta potvůrka moc dobře věděla, že se nesníží k tomu, aby se za ní rozeběhl a tím všem ukázal, že nemá svoji pacientku pod kontrolou. Ale tohle bylo naposledy, co mu odtančila před nosem. Běda, jestli ještě jednou ukončí sezení proti jeho vůli. Příště si povolá na pomoc ošetřovatele, možná ji bude muset nechat spoutat – stále bylo pár možností, které ještě nevyčerpal.

Když zaklapl Anabelin spis a odložil ho do šuplíku, pořád ještě cítil v nose konvalinkovou vůni, která mu připo-

mínala matku. A na krátký okamžik si dokonce myslel, že matku slyší, jak štká jeho jméno.

Ale pak obojí zmizelo a všechno bylo jako vždy.

1.

Jako dezert byl tapiokový pudink, ale ten nebyl vůbec třeba, abych přišla o chuť k jídlu. O to už se postarala ta záležitost s Rasmusem.

„Ty ho nejíš, Liv?“ Grayson ukázal na můj pudink, který se celý bledý a skelný ještě třásl ve sklenici. On už celou svoji porci boubelatého slizu s ananasovým kompotem spořádal.

Přistrčila jsem mu po stole sklenici. „Ne, klidně si dej. Další kousek britské tradice, který mi bohužel vážně neučaroval.“

„Ignorantko,“ pronesl Grayson s plnou pusou a Henry se rozesmál.

Bylo úterý na začátku března a skrz vysoká a špatně umytá okna ve školní jídelně svítilo slunce. Malovalo něžné pruhované vzory na zdi a obličje a všechno se utápělo v teplém světle. Dokonce jsem si představovala, že ve vzduchu cítím vůni jara, ale možná to bylo jen tou velkou kyticí narcisek na učitelském stole, kam si zrovna sedla moje učitelka francouzštiny, paní Lawrencová. Vypadala, že spala ještě hůř než já.

Takže jaro bylo ve vzduchu, Grayson, Henry a já jsme se uvelebili u našeho sluncem zalitého nejoblíbenějšího stolu v rohu vedle východu a předtím jsem se dozvěděla, že test z dějepisu zítra odpadá. Stručně řečeno, všechno by mělo být perfektní, kdyby mi ta záležitost s Rasmusem tak moc neležela v žaludku.

„Tapiokový pudink může být dobrý.“ Henry, který si obezřetně žádný dezert nevzal, se na mě usmál, já na pár minut zapomněla na naše problémy a úsměv jsem mu oplátila. Možná bude přece jen všechno v pořádku. Jak to říká Lottie? „Problémy neexistují, jen výzvy.“

Přesně tak. Jak nudný by byl život, kdyby nebylo výzev? Ačkoliv nebylo zrovna nutné přihodit ještě jednu extravýzvu na tu hromadu ostatních výzev, s kterými se už potýkám. Ale bohužel přesně tohle jsem udělala.

Stalo se to především večer a pořád nemám nejmenší tušení, jak se z téhle lapálie zase vymotám.

Henry a Grayson se u nás doma učili na písemku z matematiky, a když skončili, vzal to Henry cestou ke dveřím oklikou

přes můj pokoj, aby mi popřál dobrou noc. Bylo už docela pozdě a v domě dávno panoval klid, dokonce i Grayson si myslel, že Henry už je na cestě domů.

Byla jsem vcelku překvapená, že Henryho vidím, nejen kvůli pozdní hodině, ale i proto, že jsme ještě nestihli náš vztah nějak nově definovat a oficiálně se od „nešťastného rozchodu“ nedostali ke „šťastnému usmíření“. V posledních pár týdnech jsme k tomu sice mlčky přešli, vodili se za ruce a párkrát jsme se i políbili, takže by jeden mohl nabýt dojmu, že všechno je jako dřív nebo aspoň na nejlepší cestě tam – ale tak to nebylo. Události posledních měsíců a věci, které mi Grayson vykládal o Henryho milostném životě přede mnou, za sebou nechaly stopy ve formě neústupného komplexu méněcennosti z mojí sexuální nezkušenosti (nebo jak to nazývala moje matka – „zdrženlivosti“).

Kdybych nebyla tak šťastná, že jsme se zas sblížili, možná bych se pokusila tyhle pocity vzdouvající se pod štěstím a zamilovaností důkladněji rozebrat. A kdybych to udělala, tak by se to s Rasmusem možná vůbec nestalo.

Takhle jsem ale překvapila sama sebe.

Když Henry strčil hlavu do dveří, zrovna jsem se chystala si nasadit chránič zubů. Můj zubař alias Charles Spencer zjistil, že ve spánku očividně skřípu zuby (čemuž jsem okamžitě uvěřila), a chránič měl zabránit tomu, abych si odřela zubní sklovinu. Nedovedla jsem posoudit, jestli to funguje, v první řadě se zdálo, že to podporuje slinění, proto jsem tomu taky říkala „můj pitomej slintáček“.

Při pohledu na Henryho jsem tu věc okamžitě nechala nenápadně zmizet mezi matrací a rámem postele. Bylo už dost zlé, že vršek mého pyžama nepasoval ke spodku a že i jinak jsem nevypadala zrovna dvakrát výstavně, ačkoliv Henry tvrdil, že mu kostkovaný flanel připadá šíleně sexy. Což vedlo k tomu, že jsem ho políbila, řekněme coby odměnu za milý kompliment, a ten polibek vedl k dalšímu, který tentokrát trval o něco déle, a nakonec (mezitím jsem měla trochu pocit, že ztrácím pojem o čase a prostoru) jsme leželi na posteli a šeptali si věty, které zněly jako řádky z kýčovitých písniček, a mně v tu chvíli přesto nepřipadaly kýčovité ani trochu.

Náš vztah tedy jednoznačně nabral směr „šťastně zamilovaní“ a já jsem se klonila k tomu, že Henrymu uvěřím, že mu opravdu v kostkovaném flanelu připadám šíleně sexy.

Ale pak se zarazil, odhrnul mi z čela pramínek vlasů a řekl mi, že nemám mít strach.

„Strach z čeho?“ zeptala jsem se ještě trochu omámená ze všeho toho líbání. Potřebovala jsem pár vteřin, aby mi došlo, že jsme zrovna ve skutečném životě, a ne jako obyčejně ve snu, kde nás nemůže nikdo vyrušit. Proto to asi taky bylo o tolik intenzivnější než jindy.

Henry si podepřel loket. „Však víš. Strach, že to bude moc rychlé. Že tě budu nějak přemlouvát. Nebo nutit do něčeho, na co nejsi připravená. Na tvoje poprvé opravdu máme všechen čas na světě.“

A vtom se to stalo. Dneska v jasném jarním světle školní jídelny si to už nedovedu vysvětlit, ačkoliv... dovedu to

sice vysvětlit, ale bohužel to není o nic lepší. Mohla za to každopádně Henryho volba slov. To zatracené *poprvé*.

To byl signál, který přivedl pocit méněcennosti, a ten si s sebou vzal i svoji kámošku: uraženou hrdost. Oba byli okamžitě přesvědčení, že je mě Henrymu kvůli mojí nezkoušenosti nějak líto. Henryho pohledy každopádně občas vypadaly dost lítostivě.

Například teď.

„Aha. Ty si myslíš, že jsem ještě s žádným... klukem nespala?“ Posadila jsem se a omotala si kolem sebe peřinu. „Jo takhle, chápu.“ Trochu jsem se zasmála. „Ty sis ty panenský kecy z vaší hry na démona vzal vážně, vid’?“

„Ehm, jo.“ Henry se taky posadil.

„Ale to jsem přece řekla jen proto, abych mohla hrát s váma.“ Uražená hrdost mě nechala říkat věci, které mě později udivovaly stejně jako Henryho. Silný pocit méněcennosti přitom souhlasně aplaudoval.

Zmatení, jež se zračilo v Henryho výrazu, a způsob, jakým povytáhl obočí, se mi vyloženě líbily. Lítost byla ta tam.

„Nikdy jsme o tom pořádně nemluvili,“ žvanila jsem dál a skoro bych zapomněla, že si lžu do kapsy, tak přesvědčivě zněl můj hlas. „Samozřejmě jsem neměla tolik kluků, co ty holek, ale... no... zkrátka... tu byl tenhle kluk, s kterým jsem byla. V Pretorii.“

Protože Henry nic neříkal, jen se na mě vyčkávavě díval, pokračovala jsem: „Nebyla to žádná velká láska nebo

tak a byli jsme spolu taky jen tři měsíce, ale sex s ním byl...“
V tomhle místě se uražená hrdost zničehonic vypařila (mrcha jedna proradná) a já na to byla zase sama.

A okamžitě jsem se za to upřímně nenáviděla. Proč jsem to udělala? Místo abych využila příležitosti k upřímnému rozhovoru, všechno jsem to jen zhoršila. Nejdřív jsem zrudla, protože jsem nebyla schopná dokončit započatou větu. *Sex s ním byl... haló?* Teď mi teprve došlo, jak intenzivně mi Henry celou dobu hleděl do očí. „... docela dobřej,“ zamumlala jsem z posledních sil.

„Dobře,“ pronesl Henry pomalu. „A jak se... jmenuje... ten kluk?“

Ano, jak jen se jmenuje, ty pitomá uražená hrdosti? To sis měla promyslet dopředu! Čím déle lhář váhá, tím rychleji se jeho lež odhalí, to ví přece každé malé dítě.

„Rasmus,“ vyhrkla jsem proto rychle. Protože to bylo první jméno, co mě napadlo, když jsem pomyslela na Jihoafrickou republiku. A protože jsem přesto všechno pořád byla dobrá lhářka.

Rasmus bylo jméno astmatického čau-čau našich sousedů, kterého jsem hlídávala. Venčila jsem jeho, pak mopse jménem Sir Štěkoň a naši fenku Betyнку.

„Rasmus,“ zopakoval Henry a já s úlevou přikývla. Znělo to přece docela dobře. Byla i horší jména pro vymyšlené expřítele. Například Sir Štěkoň.

Henry kupodivu v tuhle chvíli změnil téma, ačkoliv jsem se už vnitřně chystala na výslech. Přesněji řečeno vů-

bec nezměnil téma, ale začal mě znova líbat. Jako by mi chtěl dokázat, že to umí mnohem líp než Rasmus. Což by tak bylo i v případě, kdyby Rasmus skutečně existoval – žádný Rasmus na světě nedovede líbat líp než Henry, na to vsadím všechno, co mám.

Teď to byly dva dny a od té doby jsme se o mém vymyšleném expříteli nezmínili ani slůvkem. Můj pocit méněcennosti sice na kratičký okamžik triumfoval, ale z dlouhodobého hlediska nebyla ta lež o Rasmusovi žádnou dobrou terapií. A proto jsem tohle úterní poledne bojovala se staženým žaludkem i bez tapiokového pudinku, a přesto, že se na mě Henry usmíval.

Grayson mezitím moji porci v zásadě vdechl a hladově se rozhlížel po jídelně, jako by čekal na nějakou dobrou vílu, co se snese k našemu stolu a donese mu další misku pudinku.

Místo dobré víly se ale kolem nás pronesla jen Emily a po Graysonovi vrhla pohled, na který by rozhodně potřebovala zbrojní pas. Přitom téměř srazila chudáka pana Vanhagena, ten se však zachránil udatným skokem směrem ke stolu učitelů. Emily dál pokračovala ve své cestě k výdeji jídla, kde už stála Graysonova sestra Florence a čekala na ni.

Emily byla pár týdnů Graysonovou expřítelkyní a tu předponu „ex“ snášela jen velmi těžko. Obdivovala jsem Graysona za stoický klid, s kterým setkání s ní přešel. I teď se jen křenil. „Myslel jsem si, že svoji dávku pohrdlivých pohledů jsem obdržel už dneska na angličtině.“

„Řekl bych, že tu dávku zvýšila.“ Henry se předklonil, aby na Florence s Emily lépe viděl. „Samozřejmě nejsem profesionální odezírač ze rtů, ale jsem si skoro jistý, že zrovna vykládá tvojí sestře, o čem jsi dneska v noci snil. Počkej... zajíček? Fakt?“

Protože mě vždycky bavilo si z Graysona utahovat a tím se rozptýlit od vlastních problémů, okamžitě jsem se přidala. „Jé, byl to snad ten sen s tím plyšovým zajíčkem? Co to Emily asi o tobě vyzrazuje?“

Grayson odložil lžici a oblažil nás vlažným úsměvem. „Kolikrát vám mám ještě vysvětlovat, že se pletete? Emily o snové chodbě nic netuší. Nehledě na to by nikdy nešpionila ve snech druhých lidí. Na to je příliš rozumná a realistická.“

Bez fantazie by asi bylo trefnější, ale to jsem nemohla vyslovit, protože Grayson už pokračoval: „Nechápu, proč s tím pořád začínáte. Celé týdny se vůbec nic nestalo. Ta věc je jednou provždy uzavřená.“

Jako vždycky, když to řekl – a říkal to vcelku často, možná aby o tom přesvědčil sám sebe –, si část mě přála (ta důvěřivá část, co touží po harmonii), aby měl pravdu. A skutečně to tak bylo: Na snové chodbě panoval celé týdny naprostý klid.

„Arthur dostal svoji lekci. Nechá nás na pokoji,“ zdůraznil Grayson a ty důvěřivé, po harmonii toužící hlasy v mé hlavě hned halekaly na stejnou notu: *Přesně! Nemusí se vždycky počítat s nejhorším! A lidi se mění. V každém vězí něco dobrého. Dokonce i v Arthurovi.*

„No jasně, Grayson.“ Henry výsměšně nakrčil čelo. „A určitě ti dávno odpustil, že ses k němu vloupal a ve spánku jsi ho zmlátil, dobrák jeden.“

Arthur seděl nedaleko nás, přímo za stolem učitelů, u kterého si pan Vanhagen vzrušeně povídal s ředitelkou Cookovou a nevyspalá paní Lawrencová vypadala, že by jí nejradši na hlavu vylila polévku. Arthur se zrovna zasmál něčemu, co řekl Gabriel, a ukázal přitom svoje dokonalé zuby. Po zraněních, která mu způsobil Grayson, už nebylo ani památky, jeho obličej byl zase tak andělsky krásný jako dřív. Působil vyloženě uvolněným a sebejistým dojmem. Hned jsem zalitovala, že jsem se na něj podívala. Pohled na něj mě vždycky znova rozčílí. A taky ten fakt, že ostatní netuší, s kým to sedí u stolu.

„Možná je na mě ještě naštvanej,“ připustil Grayson. „Ale je dost chytřej, aby věděl, kdy to má vzdát.“ Rázně posbíral všechny svoje talíře a misky. „Nikdo by se tím už nezabýval, kdybyste konečně přestali chodit těma snovýmá dveřma, který vlastně vůbec nemají existovat.“ Pochybovačné výrazy v našich obličejích ho očividně rozčílily, protože odvrátil pohled, ale přesto ještě umíněně a s vystrčenou bradou dodal: „Všechno je v nejlepší pořádku.“

Po harmonii toužící důvěřivé hlasy v mojí hlavě teď konečně zmlkly.

„No jasně, všechno je v pořádku,“ zamračila jsem se na Graysona. „Až na pár maličkostí, jako je třeba to, že Arthur přísahal věčnou pomstu hned po tom, co se mu nepodařilo

zavraždit moji malou sestřičku. Nebo že krvežíznivá Anabel uspala svého psychiatra věčným spánkem a pobíhá teď na svobodě. Nebo že se v noci vtírá do tvých snů tvoje naprosto rozumná expřítelkyně, která jistojistě oplývá morálkou bez poskvrnky. Ale jak jsem řekla, to jsou jen maličkosti. Všechno je v nejlepším pořádku.“

„To přece není pravda.“ Ačkoliv jsem ve výčtu zmínila jen zlomek našich problémů, vybral si Grayson jen neškodné slovo „expřítelkyně“. „Dokonce i v tom nepravděpodobném případě, že by to opravdu byla Emily, koho jste viděli na snové chodbě, byla to jen jednorázová událost.“ Třískl použitou lžící k miskám na tác. „Nehledě na to, že ji moje sny zaručeně nezajímají – moje nové bezpečnostní opatření by nikdy nepřekonal. A vy mimochodem taky ne,“ dodal vztekle.

„Ach, musíš teď Stanleyemu snad vyhláskovat pozpátku *tapiokový pudink*?“ chtěla jsem se zeptat, ale dostala jsem se jen ke „Stanleyemu“, protože v tu chvíli paní Lawrencová vyskočila na stůl.

A nám mělo brzo dojít, že jsme celou dobu byli jako lidi, kteří si v poklidu udělali piknik u okraje sopky. Sice víte, že může každou chvíli vybuchnout, a taky mluvíte a hádáte se o tom, jak je to strašně nebezpečné, ale teprve když se vám rozechvěje země pod nohama a láva začne tryskat do výšky, pochopíte, že teď je to fakt vážné. A že jste prošvihli okamžik, kdy jste se mohli zachránit.

Paní Lawrencová převrhla několik skleniček, takže se na ni upřela pozornost všech přítomných. Pár učitelů vy-

skočilo, protože jim na oblečení stékala šťáva nebo voda. Ředitelka Cooková duchapřítomně odklidila vázu s narcis-kami do bezpečí a studenti kolem si začali šuškat.

Paní Lawrencové bylo kolem čtyřiceti a svým úzkým obličejem, tmavými vlasy a něžným krkem mi občas připomínala tu francouzskou herečku s předlouhým ohonem. Sophii nějak. Ráda nosila světlé halenky, kostýmky od Chanel a vysoké kozačky, v nichž dovedla chodit neuvěřitelně rychle. Vlasy měla nanejvýš elegantně, ale přitom jakoby nedbale sepnuté, a dovedla koukat strašně přísně, když jste neudělali domácí úkol. Celkově vzato odpovídala každému kliše, které si ve spojitosti s učitelkou francouzštiny představíte, a vždycky jsme měli pocit, že ji ředitelka Cooková nezaměstnala, ale najala přímo někde u filmu.

Tenhle obraz však teď dost utrpěl. Naprosto nezasažená zmatkem kolem sebe teď stála na stole učitelů mezi všemi použitými miskami a překlopenými sklenicemi a v dramatickém gestu rozpažovala.

V první chvíli mě napadlo, že se chystá pronést nějakou řeč ve stylu „Společnosti mrtvých básníků“ a zarecituje báseň od Whitmana, což by bylo dost divné i vzhledem k tomu, co učila, ale bohužel jsem se mylila.

„Jak nejspíš víte, protože se to dá přečíst na blogu té anonymní krávy Secrecy, měla jsem tady s Gilsem Vanhagenem poslední dva školní roky aférku,“ pronesla svým jasným hlasem, před kterým se normálně třesou nejen páťáci. Pan Vanhagen se právě pokoušel ubrouskem vysušit

obsah převrhnutých sklenic a z obličejů mu zmizela všechna barva.

Všichni v jídelně ztichli jako myšky.

„Afěrku,“ zopakovala paní Lawrencová a pohrdavě ohrnula ret. „Nemůžu to slovo vystát. Díky tomu všechno působí tak uboze, tak male a opovržením hodně, zatímco mně to připadalo tak čisté, tak báječné a sladké. Byla jsem tak zamilovaná a jistá si tím, že jsme stvořeni jeden pro druhého.“

Zpětně jsem považovala za velice pozoruhodné, že v místnosti plné pubertáků, kteří nejsou zrovna proslulí svým jemnocitem, se vůbec nikdo nezahihňal ani nezasmál. Dokonce ani nikdo nevytáhl mobil, aby ten památný okamžik zaznamenal. Viděla jsem kolem sebe jen šokované obličejy. A nikdo se ani nepohnul. V úctyhodné instituci, jakou byla *Frogmal Academy for Boys and Girls*, ještě zaručeně nikdy žádný učitel nestál na stole. Pokud tu kdy vůbec někdo ztratil nervy, pak jen naprosto kultivovaně za zavřenými dveřmi.

„Věřila jsem mu, když přísahal, že opustí svou ženu,“ pokračovala paní Lawrencová a roztřeseným prstem ukázala na pana Vanhagena, který očividně právě přemýšlel, jestli by nebylo moudřejší hledat úkryt pod stolem nebo vyrazit k východu.

„Přitom jsem to měla moc dobře vědět!“ Otočila se na podpatku a shodila přitom další sklenici. „Mužům nikdy nevěřte, holky, slyšíte? Jenom vám chtějí uloupit srdce

a pak ho pošlapat!“ Rozhlédla se kolem. „Mám vám to dokázat?“ vykřikla. „Mám vám ukázat, co udělal s mým srdcem?“

Byla to bezesporu pouze řečnická otázka, na kterou nečekala odpověď, ale odvážné ne nebo dobře cílená rána směrem na její hlavu by možná mohla zabránit katastrofě, která se právě rozbíhala. Ale na to jsme byli všichni příliš ohromení.

Pomalou, docela pomalou si paní Lawrencová rozepnula svůj kabátek od Chanela, nechala ho sklouznout z ramen a spadnout do salátu pana Danielse. Pak si začala rozepínat halenku, jeden knoflík po druhém.

„Pořádně se podívejte,“ křičela při tom. „Ukážu vám, kde mi vyrval srdce z hrudi.“

Všimla jsem si, že tajím dech. Všichni zatajili dech. Ještě dva knoflíčky a uvidíme, jakou barvu podprsenky nosí.

Ředitelka Cooková jako jediná našla dost sil se pohnout. Opatrně postavila vázu na zem a natáhla ruku. „Christabel, má milá! Prosím, pojdte z toho stolu dolů.“

Paní Lawrencová se na ředitelku podrážděně podívala. „Moje srdce,“ zamumlala. „Musím jim ho přece ukázat.“

„Ano, já vím!“ přisvědčila ředitelka a hlas se jí trochu třásl. „Pojďte! Půjdeme do mé kanceláře.“

„Kde...?“ Paní Lawrencové pomalu klesly ruce a shlédla dolů. Podpatkem levé boty stála v talíři pana Vanhageny, když zvedla nohu, odkapávala z ní hrášková polévka. „Co se stalo? Jak jsem se...? Proč...?“ V očích se jí zrcadlilo čiré

zděšení a trochu se zapotácela. Jako někdo, kdo se hrůzou probral z hlubokého spánku a neví, kde je.

„Všechno je v pořádku, Christabel,“ ujišťovala ji ředitelka. „Jen musíte slézt z toho stolu. Andrewe, mohl byste jí prosím podat ruku?“

„Proč... kdo...?“ paní Lawrencová se poplašeně rozhlížela po místnosti a pohledem zmateně přejížděla po našich obličejích.

Přesně jako Mia, když se probudila z náměsíčnosti, prolétlo mi hlavou a kvůli tomu poznání se mi trochu zvedl žaludek. Paní Lawrencová nezešílela, tenhle výstup měl svůj důvod. A byl zinscenovaný jen pro nás. Někdo ji použil jako loutku, aby nám něco dokázal.

Aby nám dal najevo, jak moc nás převyšuje. A že je víc než jen krok před námi.

„Tohle je sen, že ano?“ vyrazila ze sebe paní Lawrencová. „Tohle *musí* být sen.“

„Bohužel ne,“ zašeptala holka za mnou a já si byla jistá, že všem v místnosti bylo té zajíkáající se a vrávorající ženy stejně líto jako mně.

Všem. Až na jednu osobu.

Pan Daniels a stále mrtvolně bledý pan Vanhagen pomohli paní Lawrencové ze stolu a ředitelka ji objala kolem ramen a vyvedla z jídelny. Já jsem pomalu otočila hlavu a podívala se dozadu na Arthura. Vypadal, že na to čeká, protože tentokrát neodvrátil pohled, ale oplatil mi ho svýma jasně modrýma očima. Tak dlouho, dokud na něj nezí-

rali i Henry a Grayson. Bezpochyby došli ke stejnému závěru jako já.

Arthur se usmál. Tentokrát ne triumfálně, ale takovým znepokojivým způsobem a nanejvýš spokojeně.

Studenti okolo se pomalu probírali z šoku, začali proudit pryč z jídelny a Arthur naším směrem vysekl malou polklu.

„A tohle je teprve začátek, lidi,“ zašeptal, když se kolem nás o pár vteřin později protlačil davem. „Zkuste to napodobit, jestli to dokážete.“

2.

Henry se sebral jako první. „Takže to bychom měli k Arthurově napravené duši.“

„Do háje,“ ulevil si Grayson a schoval obličej v dlaních. V celé jídelně to najednou bzučelo jako v úle.

„Jak to udělal?“ zeptala jsem se a hrůza v mém hlase mi nahnala ještě větší strach, než jaký už jsem měla. „Jak mohl paní Lawrencovou ve snu manipulovat tak, že uprostřed dne vylezla na stůl a prostě si zničila život?“ Zírala jsem na chaos, který panoval kolem stolu učitelů.

Henry pokrčil rameny a řekl: „Asi obzvlášť proradný způsob hypnózy. Potřeboval k tomu jen osobní předmět a najít její dveře.“

„Jo, to zní hrozně snadně,“ opáčil Grayson s ironií v hlase.

„Ale proč chudák Lawrencová? Co...“ Na chvílku jsem zmlkla, protože kolem našeho stolu zrovna procházel Emilyin bratr Sam. Od té záležitosti s panem Tulínkem si pokračdé, když mě míjel, šeptem odplivl „Styď se“ a nedávno to začal říkat i Graysonovi, ale dneska vypadal příliš otřesený, než aby si na to vzpomněl. Počkala jsem, dokud nebyl z doslechu, a pak jsem zopakovala svoji otázku: „Proč paní Lawrencová? Co Arthurovi udělala?“

„Nic, o čem bych věděl.“ Grayson byl zrovna tak bezradný jako já. „Arthur měl francouzštinu jen dva roky.“

„Myslím, že to nebylo nic osobního,“ řekl Henry. Na rozdíl od Graysona nepůsobil sklesle, ale kupodivu poměrně čile. „Vybral si paní Lawrencovou nejspíš jen náhodou, k demonstračním účelům. Pro nás.“ Mrknul na hodinky. „Pojď, Grayson, musíme jít diskutovat se Zabrinskou o kubofuturismu v ruské avantgardě.“

Grayson s hlubokým povzdechnutím sáhl po své bundě. „Krucinál, pořád mám husí kůži po celém těle. Nemyšlel bych si, že se někdy budu Arthura takhle bát. Ale teď mám pocit, že ve srovnání s ním jsou všichni zlosyni světa ještě ve školce.“

„Musíš se na to koukat pozitivně,“ řekl Henry a povzbudivě Graysona poplácal po rameni. „Přinejmenším teď víme, proč byl posledních pár týdnů takový klid. Vyvíjel metodu, jak převzít vládu nad světem.“

Ačkoliv ta poslední věta byla míněná jako vtip, já ani Grayson jsme se nezasměli.

„Jestli Arthur dovede manipulovat lidmi ve spánku tak, že ve skutečném životě dělají, co si zamane, pak ta světová nadvláda není zas tak daleko,“ zamumlala jsem. „A nemůžeme ty lidi ani varovat – zavřeli by nás na psychiatrii rychleji, než bys řekl *snové dveře*.“

„No jo.“ Henry se křivě pousmál. „To je blbý, že jsme jediní, kdo ho může zadržet.“

„Ale netušíme jak,“ doplnila jsem tiše.

„Musíme... musíme přece něco udělat.“ Grayson na pár vteřin vypadal ohromně odhodlaně. „Potkáme se dneska večer po tréninku u nás doma. Potřebujeme plán.“ Oblékal si bundu a vtom ho očividně něco napadlo, odhodlanost v jeho obličejí byla ta tam a vrátilo se čiré zoufalství. „Ten zmetek! Vybral si fakt nejblbější možnou dobu. Jak máme zachránit svět, a přitom zvládnout maturitu?“

Henry se krátce zasmál. „Přinejmenším má stejný problém. Nevěřím, že by se Arthur vykašlal na závěrečné zkoušky kvůli vládě nad světem.“

V tom měl snad pravdu. I když k tomu, aby ovládl svět, úplně nepotřeboval maturovat s významáním.

V obou hodinách po obědě se nemluvalo o ničem jiném než o nervovém zhroucení paní Lawrencové a o jejím skrostriptýzu. Ředitelka Cooková s ní údajně odjela rovnou na pohotovost a nejspíš ji jen tak brzo neuvidíme. Výuka pana Vanhagena taky odpadla. Nejspíš se rovněž zhroutil,

jak se domnívala moje kamarádka Persephona. Nebo jel domů za svou ženou a hledá si novou práci. Vůbec jsme netušili, s kým máme soucítit.

Když jsem po škole šla domů s mojí mladší sestrou Miou, ta historka už se dostala i k žákům nižších tříd.

Mia samozřejmě chtěla znát podrobnosti. „Je pravda, že se vyválela v hráškový polívce a nechávala za sebou slizkou stopu po celý škole?“ zeptala se, sotva jsme vyšly ze školního dvora.

Zrovna jsem chtěla odpovědět, když vtom mi někdo zezadu položil ruku na rameno. Automaticky jsem zatnula pěsti.

„Prosím, jen žádné kung-fu. To jsem já!“ Henry mě pustil a loudal se vedle nás. Pořád ještě působil nepřiměřeně dobře naladěně. Ale možná jsem si to pouze špatně vykládala. „Ahoj Mio! Pěkný účes.“

„Lottie mu říká Sissino hnízdo.“ Mia si osahala zapletenou korunku, co měla v pěšince. „Liv a já tomu ale říkáme Sissina hromada hnoje.“

„Velmi praktické, když nevíš, kam s vajíčkem k snídani,“ konstatoval Henry a chytil mě za ruku. „Půjdu kousek s váma, jo? Proč vlastně nejedete autobusem?“

„Protože tak pěkně svítí sluníčko.“ Mia si naše propletené ruce měřila s nakrčeným čelem. Než stihla otevřít pusu a zeptat se na něco trapného („Takže jste znova spolu, nebo ne? A jestli ne, proč se držíte za ruce?“), dodala jsem spěšně: „A protože autobusem vždycky jezdí jeden kluk z Mii-

ny třídy, který jí říká princezno Silberová. Gil Walker. Píše jí milostné dopisy. S vlastními básničkami.“

„To je teda hrozné.“ Henry se zasmál a já jsem se přinutila nedívat se na jeho pozdvihnuté koutky a nemyslet na to, jaké to je, ho líbat.

„To teda.“ Mia se naštěstí nechala dočasně rozptýlit. „Konečně někdo, komu to nepřípadá sladké a dojemné. Lottie, máma a Liv mi totiž chtějí namluvit, že bych měla být ohleduplná, abych tomu klukovi neublížila.“

„Takže mu velmi ohleduplně sdělila, že si má najít nějakou jinou princeznu ke zbožňování,“ vysvětlila jsem.

„S malým dovětkem, že mu jinak ty jeho básně narvu tam, kam slunce nesvítí.“

Mia si odfrkla a nakopla kamínek na chodníku před sebou. „To ho ale bohužel ani trochu neodradilo, ale naopak ho to inspirovalo k nové básni.“

Fakt že jo. Dokonce i já jsem musela uznat, že jízda autobusem není žádná zábava, když někdo přímo za vámi bouřlivě hledá důstojný rým na *nebesky modré zřítelnice a třpytivá rovnítká*.

„Mia a já už jsme přemýšlely, že sepíšeme protibáseň s názvem *Walker, můj stalker*,“ řekla jsem.

Henryho úsměv tam pořád byl. „Ach, ta láska!“ povzdychl si teatrálně. „Nutí nás dělat podivuhodné věci. Mimochodem, pamatuješ si ještě na Jihoafrickou republiku a jistého Rasmuse, Mio?“

Rázem bylo po legraci.

„Rasmuse?“ zopakovala Mia.

Ach můj bože. Prosím ne. Samou hrůzou jsem strnula uprostřed kroku. Takhle to se lžemi bývá, jednou vás nemilosrdně dohoní. Teď Henry přijde nejen na to, že jsem si svého expřítele vymyslela, ale i na to, že byl Rasmus pes. A pak by byl soucit v jeho pohledu víc než přiměřený.

„Rasmus? Myslíš toho Rasmuse od Wakefieldových?“ zeptala se Mia.

Pořád jsem stála jako přikovaná k chodníku a pokoušela se jí telepaticky sdělit, že má držet klapačku. Bohužel to nefungovalo.

Mia a Henry se na mě jen podrážděně podívali.

„Ehm... jo, Rasmuse od Wakefieldových. Rasmuse Wakefielda,“ řekla jsem a horečnatě jsem ukázala do jedné předzahrádky. „Jé, podívejte na ty krásný narcisky.“

Můj ubohý pokus je rozptýlit se ani trochu nepodařil. Aníž by na mě počkali, Mia i Henry se otočili a šli dál. Bez-mocně jsem za nimi hleděla.

„Jaký byl tenhle Rasmus?“ zaslechla jsem Henryho otázku.

„Proč to chceš vědět?“ zeptala se Mia nedůvěřivě.

„Ále, jen tak. Měla jsi ho ráda?“

Konečně jsem se přinutila vydat se za nimi.

„Rasmuse? Jo, jasně,“ přikývla Mia. „Byl docela sladkej. Možná trochu dotěrněj. Takovej majetnickej. Wakefieldovi ho dost rozmazlovali.“

Ale ne! Prosím ne. Za chvíli začne mluvit o jeho modrém jazyku.

„Dotěrnejš a majetnickej, jo?“ Henry se na mě krátce otočil a pozdvihl obočí.

„Počkejte přece!“ Vecpala jsem se mezi ně.

„Liv mu vždycky říkávala *malej slinta*, nemám pravdu, Livvy? Jauvajs.“

Moje rána loktem bohužel přišla o vteřinu pozdě. S drobným nuceným zasmáním jsem se do Mii a Henryho zavěsila. „To jsem teda neříkala. Nemáte někdo žvejkačku?“

Bylo to marné. Mia se ponořila do vzpomínek a Henry... No, z jeho výrazu obličej se jako většinou nedalo nic vyčíst.

„To jsi teda říkala, Livvy. Měla jsi pro něj samý pitomý přezdívký, copak už si to nepamatuješ? Betyňka vždycky strašně žárlila a kousala ho do nohy, když jsi ho drbala na břiše...“

To už ale stačí! „Mohli bychom prosím mluvit o něčem jiném?“ vykřikla jsem možná až příliš prudce. O něco tlučeněji jsem dodala: „Copak už vůbec nechceš vědět, jak to bylo s paní Lawrencovou, Mio? Henry a já jsme to viděli v přímém přenosu.“

Tentokrát to zabralo. Konečně jsem měla Miinu pozornost a téma expřítel nebo spíš *expes* bylo prozatím ze stolu. I když jsem se obávala, že Henry se k němu při další příležitosti vrátí.

Mia fascinovaně naslouchala, jak paní Lawrencová vylezla na stůl a pronášela řeč. A jak nám skoro ukázala to místo, odkud jí pan Vanhagen vyrval srdce z těla. Henry

a já jsme se ve vyprávění střídali a Mia soucitně vzdychala.

„Strašný, že se můžete kvůli trápení s láskou zbláznit,“ řekla poté, co jsme jí vylíčili, jak ředitelka Cooková odvedla zhola zlomenou paní Lawrencovou z jídelny. „Nervové zhroucení před tolika lidmi – z toho se nedá přece nikdy dostat.“

„To nebylo nervové zhroucení,“ řekl Henry. „Nezbláznila se samou láskou a zdrogovaná taky nebyla. Byla v podobném stavu jako ty, když jsi jako náměsíčná chtěla skočit z okna.“

Šokovaně jsem se na něj podívala. Snad se teď na ulici nerozhodl odhalit jí pravdu o Arthurovi a o snech? „Neměl bys tady odbočit?“ zeptala jsem se trochu příkře. Na téhle věci jsme se celé týdny nemohli shodnout: Henry si myslel, že bychom do toho tajemství měli Miu zasvětit už jen proto, aby se mohla sama chránit, Grayson a já jsme byli proti. Bylo jí přece teprve třináct a ta záležitost byla uzavřená. Miino podvědomí mezitím provedlo dostatečná bezpečnostní opatření (její snové dveře byly jako Fort Knox) a Arthur měl teď v hledáčku jiné cíle. Vědomí, že se jí vetřel do snů a přiměl ji k tomu, aby jako náměsíčná dělala věci, které jí téměř stály život, by Miu jen zbytečně vyděsilo a zmátlo.

„Jak to myslíš?“ Mia zůstala na Henryho zírat.

Ten se zase podíval na mě a povzdychl si, když uviděl můj kamenný výraz. „To se musíš zeptat svojí sestry. Oprav-

du bych tady měl odbočit. Ale moc rád jsem si s váma pokecal.“ Dal mi pusku na tvář. „Uvidíme se dneska večer.“

„Opravdu si myslí, že byla paní Lawrencová náměsíčná?“ zeptala se Mia a dívala se za Henrym. Jako vždycky mu vlasy stály divoce na všechny strany. Dřív jsem věřila, že si je každé ráno všemi prsty tvaruje před zrcadlem tak dlouho, dokud nevypadají tak nedbale, ale teď už jsem věděla, že má na hlavě přinejmenším čtrnáct vlasových vírů, které udělají všechnu práci za něj. Každý jsem našla a pohládila a...

„To je fakt děsný, co s lidmi dělá láska,“ řekla Mia.

„Jo. Chudák paní Lawrencová,“ přisvědčila jsem spěšně.

„Já nemluvím o paní Lawrencové.“ Mia vyskočila na zídku a balancovala vpřed. „Co je teď mezi tebou a Henrym? Jste zase spolu, nebo ne?“

„Jsme. Tak nějak,“ zamumlala jsem s úlevou, že jsme změnily téma. „Totiž, vyloženě jsme o tom nemluvili. Je tu ještě pár věcí, co si musíme vyjasnit. A pak jsem bohužel... ehm...“

Mia si nahlas povzdychla a seskočila zpátky na chodník. „Co jsi?“

„... vymyslela jsem si expřítele. Se kterým jsem spala.“

Mia na mě udiveně zírala. „Proč?“

„Aby si Henry nemyslel, že je můj první.“ Když jsem to vyslovila, znělo to ještě hůř, než jsem čekala.

„Proč?“ zeptala se Mia znova.

„Protože... protože...“ Vzdechla jsem. „Sama dobře nevím proč. Prostě se to stalo. Jako bych to snad ani nebyla já, ale nějaká zákeřná břichomluvecká loutka, která to prostě

vyklopila. A teď si Henry myslí, že jsem v Jihoafrický republice měla kluka. A sex.“

„Nechci pořád opakovat to *proč*, ale nemůžu jinak.“

„On... vždycky koukal tak soucitně... a pak tu byla ta... ach jo, to nemůžeš pochopit.“

„To fakt ne. Prosím, dobrý bože, ať se nikdy nezamiluju a nedělám takový koniny, o kterých sama nebudu vědět, proč je dělám.“ Mia se do mě zavěsila. „No jo, aspoň to s tebou a Henrym nebude nuda. Jsem zvědavá, jak z toho zase vybrusíš.“

Jo. To já taky. „Ještě jedna věc. Kdyby se Henry ještě někdy ptal na Rasmuse, neříkej mu, že vždycky tak legračně plazil jazyk nebo tak...“

Mia se zastavila a začala se křenit. „Aha, teprve teď mi to došlo. Proto se Henry tak moc zajímal o to baculaté zvíře od Wakefieldů.“ Zahihňala se. „Pokřtila jsi svého expřítele Rasmus.“

„Bylo to první jméno, co mě napadlo.“ Pomalu mi celá ta věc taky začínala připadat docela směšná.

„Ach bože, Livvy, na to můžeš přijít jenom ty,“ lapala po dechu Mia. „Rasmus Wakefield. To je dobře, že jsem neřekla, že očurával všechny lampy.“

„Nebo že při dešti strašně smrděl.“

„Že vždycky vyl, když jsi hrála na kytaru.“

„Že jednou zůstal vězet ve dvířkách pro kočku.“

Když jsme došly k naší příjezdové cestě, potácely jsme se smíchy a skoro jsme srazily neoholeného mladého klu-

ka, který na chodníku vrávoral se dvěma krabicemi, lampou a saxofonem.

„Stěhujete se sem?“ zeptala se Mia a ukázala na sousední dům.

Kluk přikývl, což nebylo vůbec tak snadné, protože mezi horní krabicí a jeho bradou vězely dvě knihy, které mu teď vyklouzávaly. „To je dobře.“ Mia se na něj přátelsky usmála. „Lidi, co tu bydleli dosud, byli strašně nudní. Ta ženská každý den zametala vjezd a nadávala kosům.“

„Moje matka je kosofob.“ Kluk si povzdychl a přitom mu knihy vyklouzly zpod brady.

„Jejda,“ vyjelo z Mii.

Chytila jsem knihy, než dopadly na zem. Byl to těžký svazek, na němž stálo *Procesní právo*, a očtené brožované vydání Irvingova *Hotelu New Hampshire*. Očividně student práv s dobrým literárním vkusem.

„To vypadá, že se ztracený syn vrací domů.“ Florence vedle nás zabrzdila s kolem. Jako vždycky vypadala prostě báječně, ani trochu zničená po dlouhém školním dni. Hnědé lokny měla stažené do ohonu, z něhož se uvolnil jeden pramínek a ozdobně jí spadal do obličeje. Když jste uviděli její kouzelný úsměv, zářící oči a roztomilé dolíčky ve tvářích, nemohli jste uvěřit, že by kdy řekla nebo udělala něco nepřátelského. Ale klamala tělem. V poslední době byla dokonce obzvlášť blbě naladěná. „Už jsem slyšela, že tě přítelkyně vyhodila z bytu,“ řekla tomu neoholenému. „Tvoje máma si myslí, že je to nejpodlejší potvora, co kdy dýchala. Ty taky?“

„Druhá nejpodlejší, hned po Poison Ivy.“ Kluk se taky zasmál a ukázal přitom svoje pěkné zuby. Že jsem mu držela knihy, si vůbec nevšiml. „Ahoj Flo. Ty jsi ale vyrostla.“

Florence si zastrčila pramínek vlasů za ucho. „No jo, čas nezastavíš, Matti. Na podzim začnu chodit na vysokou. Měl bys dávat pozor, abych nedodělala práva dřív než ty. Slyšela jsem, že ses vykašlal na pár zkoušek. Tvoje máma říká, že kvůli trápení s láskou k té potvoře.“

„Expotvoře...“ Každý jiný by se možná rozpačitě kroutil, ale Matti vypadal, že mu není ani trochu trapně, spíš působil jako někdo, kdo se cítí ve své kůži i s lampou v podpaží, když se zrovna stěhuje zpátky k mámě.

„Buď rád, že ses jí zbavil, Matti.“ Florence ho s přehnaným soucitem pohladila po paži, až se lampa zatřásla. „Vykládá všem nehorázný lži. Že jste se rozešli, protože jsi měl něco s její nejlepší kamarádkou. A se sestrou té nejlepší kamarádky. A že radši vysedáváš po klubech, než abys studoval. A že jsi poslední čtyři měsíce nezaplatil svoji část nájmu, protože ses zadlužil kvůli nějakému absurdně starému veteránovi s motorem čtyřikrát delším, než je zavazadlový prostor. Asi takovému, ne *přesně* takovému.“ Ukázala na červené auto, které parkovalo u chodníku a skutečně mělo poměrně velkou kapotu. „Nestydatá lhářka.“

„To není veterán, ale Morgan Plus 8, rok výroby 2012,“ vysvětlil Matti pobaveně. „Kámošův táta ho prodával za tak směšně nízkou cenu, že by po něm nesáhl jen idiot. Jako trest musím teď pár měsíců bydlet u rodičů a každý

den si nechat vařit svoje oblíbené jídlo. Ale to přežiju. Když máme tak milé sousedy.“

Mrkl na Florence. „Máma si určitě schovala ty milostné dopisy, cos mi napsala. Možná bychom si je mohli přečíst společně.“

Florence teď měla kapku potíží udržet na tváři soucitný úsměv. „To mi bylo dvanáct,“ opáčila a tlačila svoje kolo dál. Ohon se jí rozhořčeně pohupoval.

Matti se za ní zakřenil. „Připadá mi to jako včera,“ řekl, když Florence i s kolem zmizela v našem vjezdu. Pak se obrátil na Miu a mě a zeptal se: „A vy jste?“

Dvě holky, co poslouchaly s otevřenou pusou.

„Florenciny nastávající nevlastní sestry,“ odpověděla Mia pohotově. „Já jsem Mia a tohle je Liv. Taky dřív měla rovnátka.“

„Rád vás poznávám, Mio a Liv. Já jsem Matt. Kluk, co teď pár měsíců bude zametat vjezd a pořádat lov na kosy.“

„To je dobré vědět.“ Položila jsem *Procesní právo* na horní krabici, Matt přitiskl knihu bradou a vydal se na cestu k domu.

„Díky. Určitě se brzo zase uvidíme,“ prohodil přes rameno.

Bylo obdivuhodné, jak dlouho dovedl udržet ty krabice a lampu, o saxofonu, který se mezitím nebezpečně naklonil, ani nemluvě.

Mia vypadala, že ji ještě něco napadlo. „Opravdu tvoje matka schovala Florenciny milostné dopisy?“ křikla za ním. „Jestli jo, prodal bys mi je?“

Matt se zasmál. „Proč ne? Hodí se mi každá penny.“

„Nekoukej tak vyčítavě,“ řekla Mia, když jsme konečně odbočily na příjezdovou cestu ke Spencerově domu. „Chci je jen pro případ nouze.“

„Pro svou kariéru vyděračky?“

„Lepší vyděračka než zlodějka. Moc dobře jsem viděla, žes mu ukradla knihu. Proč vlastně?“

„Jé.“ Vytáhla jsem Mattovu knížku zpod saka a s hravým úžasem jsem si ji prohlížela. „No jo, fakt že jo. *Hotel New Hampshire*. Asi jsem si to prostě chtěla přečíst.“ To byla lež – měli jsme v knihovně vlastní výtisk, dokonce podepsaný a s osobním věnováním pro mámu. Ve skutečnosti mě spontánně napadlo, že se může hodit odcizit Mattovi nějaký osobní předmět. Člověk nikdy neví, jestli ho někdy nebude potřebovat. A co by mohlo být osobnější než několikrát čtená a očividně oblíbená kniha?

PLESKY TŘESKY

Blog Plesky Třesky z Frogнал Academy s nejnovějšími drby, nejlepšími pomluvami a žhavými skandály naší školy.

O MNĚ:

Jmenuju se Secrecy – jsem mezi vámi a znám všechna vaše tajemství.

UPDATE

ACTIVITY

3. března

J'ai tremblé

tu as tremblé

il/elle a tremblé

nous avons tremblé

vous avez tremblé

ils/elles ont tremblé.

Ach ano, jak jsme se všichni v hodinách paní Lawrencové třáslí, když nás nechávala časovat slovesa. A běda, když někdo přišel pozdě. V prvním roce jsem si myslela, že její přísné „L'exactitude est la politesse des rois“ znamená „Exaktní policistka!“ a týká se jak pozdního příchodu, tak

školní uniformy. (Ve skutečnosti to znamená „Přesnost je výsadou králů“, což zmiňuju jen pro ty, co si vybrali španělštinu, protože jinak by si zase stěžovali, že je pro ně můj blog moc náročnej.) Ale s tím je teď konec. Možná už se žádný student v hodinách francouzštiny paní Lawrencové nezapotí. Poslední lekce, kterou nám udělila, pak nejspíš byla: „Nikdy si nic nezačínajte s ženatým mužem.“ Velmi užitečné. Možná dokonce užitečnější než časování nepravidelných sloves. Ačkoliv si určitě nikdo z nás nedovede představit, že by si něco začal s mužem, jako je Vanhagen – a to ani kdyby ženatý nebyl. Nebo jo?

Tak jako tak – je strašné, co se dneska v jídelně odehrálo, tak strašné, že bych sem ani nedala žádnou fotku, i kdybych nějakou měla. To paní Lawrencové dlužím, i když mě nazvala anonymní krávou. A tahle anonymní kráva vám teď něco poví, paní Lawrencová: Stejně jste byla pro Vanhagena moc dobrá. A vy to zvládnete, psychofarmaka dovedou dělat hotové zázraky. A kdo ví – možná se na Frognal jednou vrátíte? Nebo na klinice potkáte lásku svého života a budete šťastná někde jinde. Myslím, že byste si to zasloužila. Chaque chose en son temps. (Jen si to dohledejte, vy omezení, nejsem vaše tlumočnice, jen anonymní školní kráva.)

A když už jsme u té školní krávy: Vzhledem k dnešnímu dramatu v jídelně všechny ostatní zprávy samozřejmě trochu blednou. Proto jen ta nejzajímavější: Přesně v tomto okamžiku se Jasper Grant nachází na trajektu mezi Calais a Doverem. Ačkoliv měl původně zůstat v té francouzské díře až do konce trimestru, jeho otec ho tam dnes musel vyzvednout. Byl totiž kvůli porušování školních pravidel

vyhozen ze školy a jeho hostitelská rodina se ho chtěla co nejrychleji zbavit. Teď se můžeme jen dohadovat, co tak strašného provedl. Ale dobrá na tom je jedna věc: Od zítřka se ho můžeme sami zeptat.

Osobně mám fakt radost – Jasper mi opravdu chyběl.

Uvidíme se

Vaše Secrecy

<http://pleskytresky.blogspot.com>

3.

„Červen? Jako letos?“ Paní Spencerová alias Graysonova a Florencina babička alias Okrová bestie alias Žena, která svého bentleyho zásadně parkuje přes dvě parkovací místa, nebo krátce „Okrb“ zírala šokovaně na mámu. „Ale to se přece nedá stihnout.“

„Do svatby schází ještě tři a půl měsíce.“

Máma seděla u kuchyňského stolu vedle hory klausur k opravení, ale než přišla Okrb, dala si nohy nahoru a nastavila obličej odpolednímu sluníčku. Byla dobře naladěná a usmívala se. „Bereme to tady docela v klidu.“

„My?“ Florence nakrčila nos. „Teda z tohotohle *my* bych byla ráda vyňatá.“ Ačkoliv považovala Lottiinu přítomnost v do-

mácnosti oficiálně za přebytečnou, každé odpoledne se přesto poflakovala po kuchyni a pouštěla se do všeho, co Lottie upekla. Dneska to byly maličkaté jablečnoskořicové muffiny, které chutnaly stejně báječně, jako voněly. Když se Florence do jednoho zakousla, na okamžik se proti své vůli zatvářila uchváceně. Protože si ale všimla, že ji Lottie pozoruje, rychle a co nejmíň nadšeně řekla: „Grayson a já vás v žádném případě nemůžeme v plánování podpořit, máme dost starostí se zkouškami. A v červnu je taky závěrečný ples. Možná byste to opravdu měli odsunout. Na podzim. Nebo na příští jaro.“

„Jo, nebo na rok 2046, to budete moct rovnou oslavit svoje osmdesáté narozeniny.“ Mia popadla tři muffiny a chvíli si je zadumaně prohlížela, jako by přemýšlela, jestli se jí najednou vejdou do pusy. Vešly.

„Nedělejte si starosti – není co plánovat.“ Máma nám všem věnovala nevzrušený úsměv. „Prostě to bude improvizace. To bývají přece vždycky nejpěknější oslavy.“

„Ale...“ Okrb dělala, že lapá po dechu. „Je to svatba, ne oslava dětských narozenin! Potřebujete víc věcí než jen pár balonků. Už jen seznam hostů... normální lidé mají léto už dávno rozplánované.“

„Jo, doufejme že i prateta Gertruda,“ zamumlala Mia.

„To přece nevádí. Kdo má čas, přijde, kdo ne, tak zkrátka ne,“ řekla máma. „Nemá to být žádná velká záležitost, jen milá, malá, nekomplikovaná oslava...“

„Ale Lottie si smí obléct svůj slavnostní dirndl.“ Mia se zakřenila.

„A rozhodně upeču dort.“ Lottie zářila. „Třípatrový.“

„To bude super,“ přikývla máma nadšeně.

Okrb zasténala. „Všechna místa, která připadají v úvahu, jsou na červen samozřejmě dávno zamluvená – nakonec to budete muset uspořádat na zahradě.“ Maličko si odfrkla, aby podtrhla ironii svých slov, ale máma si toho vůbec nevšimla.

„To je dobrý nápad,“ přikývla uznale.

„To je katastrofa,“ na to Okrb.

„Ne, když zabráníme babičce, prateť Gertrudě a prateť Virginii, aby se objevily jako The Supremes,“ řekla jsem a Okrb zbledla. Skutečnost, že my máme taky další rodinu, jí nejspíš vůbec nedošla.

„Ach, jak moc se těším, že vás poznám ještě víc.“ Florence protočila oči. Byla sice Graysonovo dvojče, ale pokud šlo o laskavost, byla naprosto po babičce.

Té začala na čele tepat žíla. „Malá zahradní párty! To může možná uspořádat někdo, kdo si bere Nikoho. Bez rodiny a bez povinností.“ Rozčileně začala přecházet po chodbě. „Na rozdíl od tebe však můj syn nemůže nedbat tradic a principů, kterým vděčí za své společenské postavení. Očividně o nich nemáš sebemenší tušení.“

„A tobě se kouří z uší,“ pronesla máma zvesela.

„Nesmysl,“ odbyla ji Okrb, ale máma měla pravdu: Z Okřiných uší jednoznačně vycházely malé bílé obláčky a doprovázely je zvuky parní lokomotivy. A to byl okamžik, kdy mi došlo, že se mi to všechno jen zdá. Každopádně

tenhle rozhovor se odehrál dneska odpoledne v kuchyni. Jen se Okrb nekouřilo z uší a na kuchyňské zdi vedle ledničky nebyly zelené dveře. Těch jsem si teď všimla.

Snová Okrb sledovala můj pohled. „Ještě nikdy jsem neviděla něco podobně neuměleckého, příliš kudrlinek. A tahle kýčovitá klika ve tvaru ještěrky je jen vrchol nevkusů... ach, dobrotivý bože!“

Klika se pohnula. Jemné černé a rudé šupinky se ve světle zatřpytily, ještěrka se protahovala, rozmotala svůj ocas a otevřela oči.

„Nejsi ani trochu kýčovitá,“ řekla jsem, jako vždy uchvácená její krásou. Když jsem svoje dveře uviděla poprvé, byla ještěrka ještě z mosazi a mnohem menší než teď. O přátelském pomrkávání ani nemluvě a nikdy se nepohnula. Teď po dveřích lezla nahoru a dolů a uvelebila se na jednom místě, aby mohla vykonat funkci kliky, když jsem opravdu chtěla vyjít ven. Oči měla svítivě tyrkysově modré a na rozdíl od svojí sestry na druhé straně dveří se vždycky koukala přátelsky. Pořád jsem ještě hledala jméno, které by jí sedlo: mystické, dobře znějící, a přesto tak nějak příjemně známé. Nakonec to bylo stvoření z mého podvědomí a tím pádem část mě samotné. Přesně jako její syčící protějšek se špičatými zuby na druhé straně dveří.

„Moc barevná,“ řekla Okrb. „A naprosto nerealistické. Proporce vzadu a vpředu neodpovídají.“

Odmávla jsem Okrb ze svého snu jedním pohybem ruky. Bylo dost zlé, že se tak často ukazovala u nás doma

ve skutečnosti, přičemž náhodně upřednostňovala dny jako dneska, kdy byl Ernest na pracovní cestě a máma měla volné odpoledne bez přednášek. Mia a já jsme to považovaly za šikanu, ale máma s Lottie tvrdohlavě věřily na dobro v lidech a myslely si, že ta chudák stará paní chce zkrátka jen být součástí rodinného života a být trochu užitečná.

Jasně, a Země je placka.

Opatrně jsem špičkou prstu přejela přes ještěřčiny hladké šupiny. K mému potěšení začala příst jako Puntík, náš kocour. Nerealisticky, ale tak nějak úžasně.

„Pojmenuj ji Liz,“ navrhla Mia. Ona, Lottie a máma se semkly kolem mě, aby mohly ještěrku obdivovat. Florence očividně zmizela s Okrb. „Myslím, že vypadá jako Lizzy.“

„Ne, to je příliš... prozaické,“ namítla Lottie. „Spíš Salamandria. Nebo Nyx, jako bohyně noci.“

„Barcelona by se hodilo.“ Když máma uviděla naše podrážděné pohledy, dodala: „Však víte, kvůli té slavné ještěrce od Gaudího, kterou... ach jo, zapomeňte na to, vy kulturní ignoranti.“

Často jsem se ve snu trochu děsila sama sebe, když moje podvědomí dovedlo z hloubi mého mozku vykouzlit informace, o kterých jsem si myslela, že jsem je vůbec nikdy neslyšela. Hned zítra ráno si do vyhledávače raději zadám „Gaudí“ a „Barcelona“. A doufám, že nenajdu žádnou ještěrku.

Někdo zvenku zaklepal na dveře.

Ještěrka se spořádaně stočila do kliky a její protějšek na druhé straně dveří prostrčil hlavu škvírou na dopisy a sykl: „Je to Henry.“

„Tomu říkám inovativní dveřní špion,“ prohlásila máma.

„Té bys mohla říkat Mata Hari,“ navrhla Lottie.

Sehnula jsem se. „Po čem to dneska večer bylo cítit v Graysonově pokoji?“ zeptala jsem se škvírou na dopisy.

„Po lahvičce Vetivéru, která Graysonovi spadla a po níž teď jeho koberec bude navždy cítit jako jeho dědeček,“ odpověděl Henry na druhé straně. „Vsadím se, že dneska v noci se mu o něm zdá.“

Otevřela jsem dveře. Henry se rukou opřel o rám a zakřenil se na mě.

„Ahoj sýrová holko. Smím dál?“

„Já nevím. Je noc,“ řekla jsem hraně koketně. „Moje matka by to nikdy nedovolila.“

„Nesmysl,“ ozvala se máma za mnou.

Henry strčil hlavu do kuchyně. „Ach, útulný rodinný sen. A jak krásně to tu voní... po čerstvém pečení a... skořici... neuvěřitelné, jak voňavě intenzivní tvoje sny v poslední době jsou.“

Ještě neuvěřitelnější bylo, že dovedl cítit, co já jsem snila. Bylo to tak šílené, že jsem si zakázala o tom dál přemýšlet. Protože vždycky, když jsem se do toho pustila, přepadl mě strach. Strach z toho, že nakonec možná neexistuje žádné logické a vědecky podložitelné vysvětlení celé té záležitosti se sny. Což by zase znamenalo...

„Kdo je to?“ přerušil Henry moje rozjímání.

Pod kuchyňským stolem se najednou zjevil docela tlustý čau-čau a koukal na nás s nakloněnou hlavou. Rasmus jako živý.

„Tak kouká vždycky, když chce dobrůtku,“ zahihňala se Mia škodolibě. „Ano, kdepak je malý Ra...“

„Auvajs.“ Henry si mnul paži. Vystřčila jsem ho na chodbu, vklouzla za ním a zabouchla jsem za námi dveře – to všechno dřív, než Mia stihla to jméno doříct. Ve snu jsem se dovedla pohybovat rychleji než superman, když to muselo být.

„Malý Rarášek. Pojdme si obejít kontrolní kolečko,“ řekla jsem a zavěsila jsem se do Henryho. „Mohli bychom například nakouknout, jestli má Grayson pravdu a už se k němu opravdu nikdo nemůže vloupat.“

„Ale tam uvnitř to bylo tak útulné.“ Henry se lítostivě podíval na moje dveře. „Zatímco tady venku nejspíš řádí neviditelní špioni a psychopati.“

Ano, nebo taky démoni. Jeden si nemohl být tak docela jistý. Chodba se svými různobarevnými dveřmi a jemným světlem sice působila pěkně a pokojně, ale nebylo tomu tak. To ticho v sobě mělo něco vyčkávavého a nedalo se poznat, odkud to světlo vlastně vychází – nebyla tu okna ani lampy, natožpak strop, odkud by ty lampy vůbec mohly viset. Pár metrů nad stěnami začínalo nejasné nic, které se dalo přirovnat možná k světlu šedému nebi, které docela často viselo nad Londýnem. Spousta rozvětve-

ných chodeb nebrala konce a ztrácela se někde ve stínech. Přesto jsem tohle místo měla ráda a líbila se mi představa, že za každými dveřmi sní jiná duše a všichni lidi na světě jsou tímhle labyrintem propojení. Bylo to magické místo, tajemné a nebezpečné – spojení, které jsem zkrátka považovala za neodolatelné.

Privinula jsem se trochu blíž k Henrymu a zhluboka jsem se nadechla. „Útulných snů můžeme mít do konce života, kolik jen budeme chtít. Když zachráníme svět před Arthurem.“

Henry se vymanil z mého sevření, ale jen proto, aby mě teď objal oběma rukama. „A proto tě tak miluju, Liv Silberová,“ zamumlal mi do ucha. „Protože jsi vždycky připravená na dobrodružství.“

Já to s ním měla přesně tak. Aniz bychom si řekli něco dalšího, oba jsme se proměnili v jaguáry a rozběhli se bok po boku kupředu. V jiné podobě jsem se tady vždycky cítila o něco jistější a jaguára jsem ovládala vcelku dobře, takže mě tahle proměna nestála tolik koncentrace. Na rozdíl od složitějších forem, jako byl létající hmyz, nepohyblivé předměty nebo královská disciplína, závan větru, jsem jaguára dokázala udržet celé hodiny. Občas když jsem se ráno vzbudila z intenzivní jaguáří snové noci, byla jsem ještě tak moc ve své roli, že jsem musela potlačit potřebu olíznout si packu. Jednou jsem dokonce zavrčela na Florence, protože mi v kuchyni zatarasila cestu ke kávovaru.

Když už jsme u Florence: Elegantní, rákosově zelené dveře, které byly dnes večer vedle Graysonových, patřily zaručeně jí. Leda že by iniciály F. C. E. S., které se stříbrně skvěly ve dřevě, znamenaly něco jiného než Florence Cecilia Elisabeth Spencerová, ale to bylo krajně nepravděpodobné.

Podle jakých zákonitostí se dveře řadily a proč tu a tam měnily místo, jsme ještě nerozklíčovali. Jisté bylo, že dveře lidí, které vám byli určitým způsobem blízcí, ať už v pozitivním nebo negativním smyslu, se od sebe nikdy příliš nevzdalovaly. Na řadě dveří bylo hned na první pohled poznat, komu patří, tak jako v případě Graysonových dveří, což byla přesná kopie našich domovních dveří. Nebo máminy dveře, na nichž bylo prakticky napsané jméno: „Antikvariát Matthews-Mondschein – Otevírací doba: Od půlnoci do svítání.“ Jiné dveře se nedaly tak snadno přiřadit, ale už jsem si byla jistá, že prosté, ušlechtilé šedě natřené dveře vedle mámina antikvariátu patřily Ernestovi. Bylo fuk, kam se máminy dveře posunuly, ty šedé vždycky zůstávaly vedle nich. A leskle nalakované dveře s okáزالým klepadlem se perfektně hodily k Persephonině povaze. Navíc se neustále přibližovaly k těm mým, když jsme spolu přes den trávil čas.

Ne že bych někdy pocítila potřebu se za ty dveře podívat, ale nějak mě uklidňovalo vědomí, komu které patří. Když se člověk po téhle chodbě potuluje tak často jako Henry a já, jsou mu všechny dveře přinejmenším v chodbič-

kách okolo těch našich vlastních důvěrně známé – i když mění místa nebo svůj vzhled. Půl dne jsem se trápila, jak se jen k čertu mohlo Arthurovi podařit najít dveře paní Lawrencové. Je tu tolik dveří, které by se k ní hodily, ale na druhou stranu chybí skutečné vodítko, co já vím... vyrytá Eiffelovka nebo rohožka s nápisem „Bienvenue“. Nebo přinejmenším klika Chanel. Ale Arthur nejspíš postupoval pragmaticky. Poté co získal osobní předmět paní Lawrencové, lomcoval s každou klikou, která připadala v úvahu, dokud nenašel dveře, co šly otevřít. Určitě to chvíli trvalo, ale to jen dokazuje, jak moc je odhodlaný držet se svých temných plánů. A pokud si podvědomí paní Lawrencové nevybudovalo žádné zábrany, byla pro Arthura hračka přejít přes její práh. A tam udělat to, co už udělal.

Ucítila jsem, že se mi při těchhle myšlenkách naježila srst na krku. A nejen proto: Mezitím jsme totiž s Henrym odbočili a nacházeli jsme se teď v chodbě, kde ležely jak Anabeliny, tak Arthurovy dveře.

Pro případ, že by nás Arthur nějak pozoroval, procházeli jsme tudy vždycky obzvlášť sebejistě a klidně, v jakékoli podobě. Nesměl si myslet, že z něj máme strach. Vrhla jsem jen krátký, co možná nejvíc pohrdavý jaguáří pohled na slova „Carpe Noctem“, která byla vytepaná na kovové ploše jeho dveří, a pak jsem otočila hlavu a dál zkoumala okolí. Ten prostý stříbrný domovní zvonek na dveřích naproti byl nový. A zatímco jsem si ho zkoumavě přeměřovala, sklouzl a roztekl se a nakonec stekl do stříbritého

proudu dolů na zem, kde se znovu zformoval, vyrostl a nakonec se proměnil v dívku s vlnitými dlouhými vlasy, která se nápadně podobala Botticelliho Venuši. Jen byla mnohem, mnohem krásnější a na sobě měla džíny a triko místo toho, aby stála nahá v mušli. Anabel Scottová, pravděpodobně nejlépe vypadající psychopatka v dějinách.

„No to se podívejme, kočičí hlídka.“ Anabel nám věnovala okouzující úsměv, který na mě ale nepůsobil od té doby, co se mi pokusila proříznout hrdlo.

U Henryho jsem si nebyla tak jistá. Proměnil se do své podoby a oplatil jí úsměv stejně okouzlejícím způsobem. „Anabel, moc rád tě vidím. To jsou tvoje dveře? Hned naproti tvému bývalému? To mluví za všechno. Nebo tu jen visíš coby zvonek, abys ho trochu špehovala?“

„Ty bys asi rád věděl, kde jsou moje dveře, vid? Abys mohl špehovat ty mě.“ Anabel se krátce zasmála a pak s povzdychnutím dodala: „Se špehováním to ale už není tak snadné od té doby, co všichni umí ovládat neviditelnost... Neměla jsem toho Arthura tolik naučit.“

To teda. *Jedna* geniální psychopatka by nám tady stáčila. A Anabel geniální byla, o tom nebylo sporu. Nějak se jí podařilo zamknout v těchto chodbách svého psychiatra. On si tady jako dítě, kterému necháte hračku, nechával rozehrávat svoje šílené fantazie a přitom věřil, že má všechno pod kontrolou. Anabel však mezitím přišla na způsob, jak ho zamknout v jeho snu. Nutno podotknout, že až potom, co jí podepsal propouštěcí papíry. Doktor Tarrissen alias

senátor Smrti, jak si tady říkával, teď ležel se žaludeční sondou někde v Surrey v ústavu sociální péče a... spal. Lékaři pro jeho stav nemají žádnou přesvědčivou diagnózu. Anabel nás ujistila, že se mu daří skvostně, protože si svůj život prostě dál vysnívá a nedokáže ho odlišit od reality. Přestože a ačkoliv nebyl senátor Smrti zrovna sympaťák, bylo mi ho líto pokaždé, když jsem na něj pomyslela. Sice jsem ani maličko netušila, jak se Anabel podařilo toho muže uvěznit v jeho snu, ale třeba bylo možné ho osvobodit, kdybyste jeho dveře otevřeli zvenčí. K tomu ovšem bylo napřed potřeba je najít. A kde se nacházely, věděla bohužel jen Anabel. Měla pravdu: Neviditelnost špehování značně znesnadňovala.

Tiše jsem zavrčela.

„Obávám se, že Arthur se už naučil věci, které neovládáš ani ty,“ řekl Henry. Že už jsme věděli, kde jsou Anabeliny dveře, si nechal pro sebe. Dřív se skutečně nacházely přesně naproti těm Arthurovým, ale nápadný dvoukřídlý gotický portál se zlatým kováním po Anabelině zhroucení loni na podzim beze stopy zmizel. Což znamenalo, že musela vzhled svých dveří naprosto změnit, protože na chodbách pořád pravidelně strašila. Celé týdny jsme po jejích dveřích pátrali, i ve velmi vzdálených chodbách, ale teprve před týdnem je Henry našel – díky svému detektivnímu instinktu a proradným sledovacím taktikám, jak sám tvrdil. Později však přiznal, že to byla prostě čirá náhoda – a štěstí k tomu, protože se neviditelný potuloval po chod-

Toto je pouze náhled elektronické knihy.